

Samojedský tábor v Dolcích pri Trutnove

Pokiaľ nám to čas a okolnosti dovoľia, snažíme sa zúčastňovať všetkých táborov a aktivít pod hlavičkou slovenského a českého samojed klubu. Inak tomu nebolo ani tento rok a už po tretí raz sme sa odhodlali na vyše 5-hodinovú cestu do kempu Dolce pri Trutnove na český samojedský tábor. Nádherné miesto a vidieť ľudí, s ktorými sme v kontakte len raz za čas, prípadne len cez sociálne siete.. a spoznať zasa ďalších nových milovníkov samojedov, to je to, čo nás presvedčí ☺.

Každýkrát ako sme tam boli, sme si povedali, že ak sa tam ešte znovu vyberieme, tak určite aspoň o jeden deň skôr, je to veľká diaľka a keď už sme tam, tak vidieť niečo naokolo, by nebolo od vecí. Adršpašské skaly, Sněžku... alebo Dvůr Králové... možností je dosť...

Blížil sa termín tábora a manžel mi oznámi, že ešte v piatok ráno prednáša v Žiline... ojoj... sen o predĺženom víkende sa v momente rozplýva... navyše zasa pocestujeme v piatkovej špičke.

Piatok je tu. Martin odchádza do Žiliny, ja k zubárovi. Dúfam, že tam nestrávim pol dňa. Na moje veľké prekvapenie som vybavená za pol hodiny. Super. Môžem dobaľiť veci. Martin prichádza pred obedom, trošku maturujeme s pripevnením strešného boxu, naložíme auto... Psy bláznia, všetci pripravení na odchod. Zasa bude niekto smutný. Zarka a Lilly zostávajú doma. Vyrážame. Cesta odbúda celkom slušne. V Olomouci naložíme Katku s Meginkou a pokračujeme ďalej. Navigácia ukazuje niečo vyše tri hodiny. Ešte jedna občerstvovacia prestávka, kde smečka konzumujúca zmrzlinu púta rozruch a večer prichádzame do kempu.

Vybalíme, vyvenčíme, zvitáme sa s kamarátmi samojedármi a šup k ohnisku. V psíčkarskej spoločnosti je príbehov vždy dosť a pri nejakom tom poháriku domácej sa stávajú ešte zábavnejšími ☺ A ráno sa nám veru veľmi nechcelo vstávať. Ale organizátor bol neúprosný a začiatok pretekov neposunul. V konečnom dôsledku aj dobre urobil, pretože slniečko začalo riadne piecť a psíkom by sa už v takom teple súťažiť nechcelo. Dlhú som sa rozhodovala, či budem „len fotiť“ alebo ideme aj závodit', keďže moja kondička sa už veľmi dávno stratila. Potom si hovorím, keď už – tak už a išla som súťažiť aj na kolobežke aj canicross. Alicka si odmakala celé kolo okolo priehrady pri kolobežke a bola som na ňu patrične hrdá, lebo to bolo bez akéhokoľvek tréningu. Ešte som sa poriadne ani nevydýchala a už postavili na štart všetky ženy na canicross. Hovorím si... to teda bude, všetci naraz a ja bežím s kamikadze Reevou... buď odpadnem ja alebo to Reeva zabalí za prvou zátačkou. Ale hromadný štart bol pre ňu veľkou motiváciou a začala naháňať spolusúťažiacu psy. Fuuha, to bude zážitok. To som ešte netušila, čo ma čaká... Postupne sme sa prepracovali na druhé miesto, čo bol pre mňa celkom šok.. ale ešte viac než polovica trasy pred nami. To asi neudýcham. Reeva mi nedala šancu myslieť na hlúposti nakoľko sme bežali okolo priehrady a ona – „pes vodný“ si zmyslela, že pri každej príležitosti otestuje moju pozornosť a spravila prudký výpad smerom z kopca do vody. Ešteže vodítko s amortizérom bolo dostatočne dlhé a ostali mi nejaké sily ju vytiahnuť... no keď už to zopakovala asi štvrtý raz, mala som chuť sa zastaviť a pustiť ju do tej vody, lebo sme tam mohli skončiť obe. Nakoniec sme zaťali všetky

zuby a dobehli do cieľa na krásnom druhom mieste. Nasledoval Martin. Rozhodol sa, že pobeží s Bastym. Z predchádzajúcich skúseností sme vedeli, že ho treba dopredu vyvenčiť, lebo zákonite vždy musí vykonať svoju veľkú potrebu pri behu. Nepomohlo. Chlapci sa trochu potrápili, ale dobehli na peknom štvrtom mieste. Sobotný súťažný deň zakončili detičky behom so psíkmi, bola radosť ich sledovať. Miestami som típla, keď som si pomyslela ako by bežali s našou Reevou a tá zbadá nejaký vhodný objekt za ktorým znenazdajky vyštartuje... a budú poodierané nielen kolená. Našťastie závody dopadli na výbornú. Schyľovalo sa k obedu a slnko začalo čoraz viac pripekať. Ľudia sa postupne poschovávali pod stromy. Medzičasom dorazila ďalšia časť výpravy zo Slovenska a to Emily s Jožkom. Pekne na vyhlásenie výsledkov ☺ Poobede bol chvíľu voľný program, záujemcovia o uchovnenie psíkov podstúpili bonitáciu. Prišiel Kubo, rovno z práce a Meginka ho v rámci uvítacieho ceremoniálu poriadne vyštekala ☺ Chvíľu sme si spoločne posedeli pri kávičke a nasledovala prednáška MVDr. Beránka o dedičných ochoreniach očí, bola možnosť psíkom oči aj nechať vyšetriť. Po prednáške sme trochu prevetrali smečku a nasledovala členská schôdza. Tam bolo síce riadne dusno a hlavne sa z časového hľadiska schôdza veľmi natiahla, dôležité však boli výsledky. Po schôdzi mohli konečne začať oslavy 25- teho výročia českého samojed klubu, nielen so šampanským, tortou... ale aj zábavnou tombolou. Pripravené boli aj grilované špeciality. Nedeľný program začal schôdzou výboru, účastníci zatiaľ venčili svoje psy a skúšali cvične zdolávať prekážky v agility dráhe. Naše agilitácke preborničky – Zarka a Lilly ostali doma, tak nám neostalo nič iné ako súťažiť s Bastíkom, Reevou a Alickou. Bastík už kedysi súťažil, baby mali premiéru. Keď sa postavil Martin s Bastym na štart, moderátor Roman Tůma zahlásil, že teraz to bude najrýchlejší čas ☺ Tak som sa len zasmiala. No skutočne to bolo tak, že prekonalí súťažiacich pred nimi a potom sa už nikomu nepodarilo zdolať ich čas. A tak sa stalo, že náš „gaučák“ Bastík, ako mu s obľubou mnohí hovoria, vyhral agility ☺. Kto ho pozná, vie, že miluje pohyb a vie vyvinúť obrovskú rýchlosť, rád skáče, ťahá, behá a chodí na dlhé vychádzky. No potom stačí jedna výstava, kde sa mu atmosféra nepáči a všetko ignoruje ☺ Ale to je samojed. Má svoju hlavu a urobí si ako chce. No aby som sa vrátila späť na tábor... Zažili sme veľa pekných zážitkov v úžasnom prostredí kempu Dolce, postretali správne samojedsky naladených ľudí a hlavne sme sa poriadne odreagovali. Na našich akciách sme vždy ako organizátori a tam často nemám čas sa s nikým ani porozprávať, tak tento tábor sme si išli užiť a aj sme si ho dokonale užili ☺